

SALİH SURUÇ

KUTLU
DOĞUM
KUTLU
PEYGAMBER

SALİH SURUÇ

KUTLU
DOĞUM
KUTLU
PEYGAMBER

GÖKTE ALLAH^(cc), YERYÜZÜNDE İNSANLAR, ONU ÖVSÜNLER...

Buyurdular ki:

*“Ben, babam İbrahim (peygamberin)
duası, İsa'nın müjdecisiyim,
annem Âmine'nin(de) rüyasıyım!
Her Peygamber annesi gibi, annem de
benim hakkımda rüya görmüştür!”
(Kenzü'l-Ummal, 11/384)*

Mekke sokaklarında serin bir rüzgar esiyordu. Gökyüzü her zamankinden daha berraktı. Yıldızlar yeryüzüne daha da yaklaşmış gibi bir başka parlaktı; sanki dünyamıza göz kırpyorlardı.

Âmine Hanım'ın alnında bir nur parlıyordu. Birkaç kilim ve minderle döşenmiş oda mis gibi kokuyordu.

Zaman, en mutlu ânını yaşıyordu şüphesiz. Asırlardan beri akıp durmuştu çünkü bu şeref ve mutluluğa ermek için. Evin içi aydınlandı birden bahtiyar annesi o an bir ses duydu. Nereden geldiğini bilmediği bu ses ona, “Bil ki ey Âmine! Sen, insanların en hayırlısını dünyaya getirdin,” diyordu.

Yaşlı dede Abdülmuttalib, torununun dünyaya geldiği müjdesini aldığıında Kâbe'deydi. Öylesine sevindi ki şehrin ileri gelenleriyle önemli görüşmelerini yarıda kesip torununu görmeye koştu. Onu alıp kucakladı ve doyasıya öpüp kokladı. Sonra da Kâbe'ye gidip hem bol bol dua etti, hem de vefat eden oğlu Abdullah'tan bir torun sahibi olduğu için Yüce Allah'a^(cc) şükretti; sevincini, develer kestirerek, halka günlerce ziyafet vererek kutladı.

– Abdülmuttalib! Torununa ne ad verdin, diye merak edip soranlar oldu.

– Muhammed adını verdim, dedi.

Şaşırdılar.

– Hiç duymadığımız bir isim bu. Neden atalarından birinin adını değil de, Muhammed adını koydun?

Cevabı anlamlıydı:

– Gökte Allah^(cc), yeryüzünde insanlar, Onu övsünler diye. Onun ilerde buna layık olacağını şimdiden görür gibiyim.

Hak etti bu övgüyü Kâinatın Efendisi... Yeryüzünde sayıları milyarları bulan müminleri var. Bu müminler, her gün, her teşehhüde milyarlar dille, “Esselâmü Aleyke Eyyühe’n-Nebiiyyü ve rahmetullahi ve berekatühü,” (Ey Allah’ın Peygamberi! Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun) diyerek memuriyetine teslim olduklarını ve getirdiği ebedî saadet müjdesini doğrulayıp vazifesini tebrik ile kâinata ilan ediyorlar.

Yaylada Bir Güzel Çocuk...

Bir Duası:

“Allah’ım! Beni güzel yarattığın gibi,
ablakımı da güzelleştir.”

(Ahmed İbnu Hanbel, Müsned, 6/68)

O dönemde Mekke, dağlar arasında bir vadide kuruluydu. Boğucu havası çocukların sağlığı için elverişli değildi. Özellikle, şehrin ileri gelenleri, çocuklarını emzirilmek üzere yaylada yaşayan süt annelere teslim ederlerdi. Oranın hem havası daha temiz hem de yaşayanların konuşması daha düzgündü. Yaylada çocuklar, hem temiz hava ile büyür hem de daha düzgün konuşmayı öğrenirlerdi.

Sevgili Efendimiz, henüz birkaç aylıktı. Her yıl olduğu gibi o yıl da birçok kadın, emzirecek çocuk almak üzere Mekke’ye gelmişti. Bu hizmet karşılığında, çocukların ailelerinden belli bir ücret alırlardı. Geçim yollarından biri de buydu. Kadınlardan her

biri kendisine uygun birer çocuk bulmuştu. Nur Muhammed'i "yetim" diye almaya yanaşmamıştı hiçbiri. "Babası hayatta olmayan bir çocuğun bize ne faydası olur!" demişlerdi.

Kadınlardan biri kocası ile binekleri oldukça zayıf ve yaşlı olduğu için kafileden geride kalmıştı. Görünen sebep buydu. Bu nedenle Mekke'ye arkadaşlarından çok sonra varabilmişti. Adı Halime idi. Abdülmuttalib, Halime ile karşılaştığında şöyle demişti: "Ey güzel huylu kadın! Yanımda yetim bir çocuk var; torunumdur. Diğer kadınlar, onu almaya yanaşmadı. Onu görürsen belki alırsın. Yüzü pırıl pırıldır. Umarım, Onun yüzünden bol hayır ve bereket görürsün."

Gördü de. Gelirken zayıf ve yürümekte zorluk çeken o yaşlı binekleri birden canlandı. Öyle ki, kısa zamanda epey önde giden kafileye ulaşıp geçtiler. Ertesi sabah Halime'nin eşi Harris, kendileri için birkaç damla süt bulabilmek ümidiyle elini devesinin memelerine attı. O da ne? O kupkuru memeler birer süt çeşmesi oluvermişti. Elindeki kap bir anda sütle doldu. Hayretler içinde seslendi: "Halime! Bil ki, sen çok hayırlı ve mübarek bir Çocuk almışsın."

Halime de onu doğruladı. "Vallahi, ben de buna inandım artık."

Dedikleri doğrudu. Nur Muhammed, evlerine bolluk ve bereket getirecekti. Yüce Allah^(cc), Sevgili Efendimizi^(sav) misafir ettikleri için, Halime Hanım'ın evini ve Sa'doğulları Yaylası'nı rahmetiyle bereket ve bolluğa kavuşturmuştu.

Nur Çocuk Anne Kucağında...

Buyurdular ki:

“Cennet, annelerin ayakları altındadır.”

(Nesâî, Sünen)

Zaman ne de çabuk geçmişti Halime Hanım'ın gözünde. Daha dün gibi gelmişti ona upuzun dört yıl. Nur Muhammed'in cennet kokusunu andıran gül kokusuna öylesine alışmıştı ki, Onsuz nasıl yaşayacağını günler öncesinden düşünmeye başlamıştı. Neşesi kaçmış yüreğine hüznün çökmüştü. Çocukları Abdullah ile Şeyma da Onun arkadaşlığına doyamamışlardı. Fakat annesine götürmekten başka çaresi yoktu Halime'nin. Kocasıyla birlikte Mekke'ye gelerek Sevgili Efendimizi^(sav), annesi Âmine'ye teslim etti.

Aziz Âmine, Yavrusu'na kavuşmanın sevincini yaşarken, Halime Hanım'ın içi sızlamaya başlamıştı bu kez. Üzgündü. Ama Nur Muhammed üzülmesin diye gözyaşlarını yüreğinde saklamaya çalışıyordu.

Halime Hanım önce dört yıl içinde onda gördüğü güzellikleri anlattı bir bir... Yayılda evlerinin bereketle dolup taşıdığını, Onun duaya katılmasıyla yağmurun yağdığını... Zaman zaman, “Bir şeyler görüyorum,” demesini... Başı üzerinde sürekli bir bulutun gölge ettiğini... Sonra da bir olaydan söz etti: “Sıcak bir günde oğlum Abdullah koşarak heyecan içinde eve geldi: ‘Kardeşim Muhammed'e bir şeyler oluyor; beyazlar içinde iki adam gelip göğsünü açtılar,’ dedi. Korkuyla olay yerine koştuk. Onu bir tepenin başında oturur bulduk. Rengi kaçmış, gözleri donuktu. Göğsüne baktık, yara izi yoktu. Ne oldu sana canım Muhammed'im, dedim. ‘Beyaz elbiseli iki kişi gelip göğsümü yardılar ve içinden siyah bir kan pıhtısı çıkarıp attılar... Birinin elinde içi karla dolu altın bir tas vardı. Kalbimi ve göğsümü beraberlerinde getirdikleri o karla yıkadılar,’ dedi.

– Böyle böyle çok garip haller gördük Onda ey Âmine! diye devam etti. Ürktük, korktuk... Onu, artık koruyamayacağımızı düşündük doğrusu.

Hız. Âmine'nin gözleri, dinledikleri karşısında ışıltılı parlamıştı. Gülümsedi birden. Sonra, Sevgili Oğlu'nun pırıl pırıl parlayan yüzünü göstererek ümit dolu bir sesle:

– Ey Halime, dedi. Bu güzel yüze iyice bak. Gözlerinde büyük ve parlak bir geleceğin ışıklarını görmüyor musun?

Ardından da ona, hamileliği sırasında ve doğumu anında gördüğü ve duyduğu olağanüstü olayları tek tek anlattı ve; “Bana denildi ki,” dedi. “Ey Âmine! Bil ki sen, insanların en hayırlısına anne olacaksın.”

Ayrılık vakti gelmişti artık. Hız. Âmine, bu soylu kadına, bu şefkatli sütanneye teşekkür etti ve onu hediyelerle yurduna uğurladı.

Ayrıldılar.

Ayrıldılar ama, birbirlerini ömür boyu unutmadılar. Sevgili Efendimiz^(sav), sütannesini sonraları her gördüğünde, “Anneciğim! Anneciğim!” diyerek saygıyla çağırır ve kendisine ikramlarda bulunurdu.

Yetim'di...

“O (Rabbin), Seni yetim bulup
barındırmadı mı?”
(*Duhâ*, 93/6)

Henüz dünyaya gelmeden babası Abdullah Medine’de vefat etmişti. “İster misin,” dedi, Âmine yavrusuna, “Medine’ye gidelim ve hiç olmazsa babanın kabrini ziyaret edip toprağına yüz sürelim? Üstelik babanın dayıları da var orada. Onlarla da tanışmış olursun.”

Mübarek gözleri parladı birden. Sevgili annesine sarıldı ve sevinçle haykırdı:

– İsterim elbet... Seni çok seviyorum anneciğim.

Birkaç gün sonra da yola çıkıp Medine'ye gittiler.

Sevgili Efendimiz^(sav), orada hem akrabalarını hem de babasının mezarını ziyaret etti. Mezarın başında ağladı; mübarek gözyaşlarıyla topraktan kabri damla damla sular gibiydi. Sanki, gözyaşlarını sevgili babasına bir gül demeti yerine sunuyordu. O an yetimliğin acısını bütün şiddetiyle yüreğinin derinliklerinde duydu; babasız yaşamının ne kadar zor ve acı verici olduğunu da.

Bundan olmalı ki ömrü boyunca hep yetim ve öksüzlerin yanında oldu, onları sevdi ve sevindirdi. Uhud Savaşı'ndan sonraydı... Müslümanlar Medine'ye üzgün dönmüşlerdi. Melek yüzlü bir çocuk, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Babası savaşta şehit düşmüş; yetim kalmıştı. Üzgün ve boynu büküktü. "Acımı ancak O^(sav) dindirebilir," diyerek huzuruna gelmişti. Minik yüreği acılı, gözleri yaş dolu sevimli yetimi karşısında görünce ağladı. Sonra kucaklayıp başını şefkatle okşadı. Ardından üzgün bir sesle:

– Sevimli çocuk, dedi. Yeter, ne olursun ağlama artık...

Çocuk, minik elleriyle gözyaşlarını silip sustu.

Efendimiz^(sav):

– Adın ne senin, diye sordu.

– Adım Büceyr dedi çocuk, tatlı sesiyle. Şehit olan Akrabe'nin oğluyum... Babam yok artık!

Büceyr'in yüzüne üzgün üzgün baktıktan sonra şefkat ve sevgi dolu sesiyle:

– Babana, Allah rahmet etsin... Adın da bundan böyle Beşir olsun...

Ardından mübarek eliyle çocuğun başını okşayıp bineğine bindirdi ve:

– Sevimli çocuk, dedi. Baban Ben, annen de Aişe olsun ister misin?

Baba sevgisini doyasıya yaşayamamış Beşir’in gözleri ışıltılı parlardı birden. Yüzündeki üzüntüsü kayboluvermişti. Mutlu ve sevinçliydi.

– Babam, anam sana feda olsun ey Allah’ın Resûlü, dedi. Elbette isterim ve seve seve kabul ederim...

Efendimiz^(sav) de, onun sevincinden mutlu oldu ve mübarek elleriyle tekrar başını okşayarak dua etti.

Şimdi de Öksüz...

Aziz Âmine ve Sevgili Oğlu, Medine’de bir ay kadar kaldıktan sonra akrabalarıyla vedalaşarak Mekke’ye dönmek üzere yola çıktılar.

Çölde, üç yolcu Mekke’ye doğru yollarına devam ediyordu. Henüz yolu yaralamışlardı ki, Hz. Âmine âniden rahatsızlandı. Kim bilir, belki de yüreği sevgili kocasının hasretini taşıyacak gücü kaybetmişti artık.

Sevgili Efendimizi ve dadısı Ümmü Eymen’i birden telaş ve korku sardı. Hz. Âmine’nin hastalığı gittikçe şiddetini artırıyordu. Kendilerini zorlukla Ebva köyüne yakın bir ağacın altına atıverdiler. Hz. Âmine’nin dizlerinde güç kalmamıştı artık; aniden yere yıkılıverdi. Bedeni ter içindeydi.

Efendimiz, annesiz kalacağı endişesiyle ağlıyordu. Bir ara gözyaşları arasında:

– Nasılsın anneciğim, diye sordu.

Gönlü şefkatle doluydu annesinin. Biricik Evladı’nın üzülmesini istemiyordu. Hastalığının çok ağır olduğunun farkındaydı. Ama bunu, Ona hissettirmemeye çalıştı.

– İyiyim, canım oğlum... Bir şeyim yok, dedi bitkin sesiyle.

Dedi demesine ama konuşmaya da artık gücü kalmamış ve âdeta kendinden geçmişti. Bir ara gözlerini açtı ve dudaklarını kıpırdatarak zorlukla “su” diyebildi. Sevgili Efendimiz mübarek eliyle annesine suyu uzattı. Aziz anne alıp suyu içti. Gözleri biraz daha canlanmıştı sanki. Su kabıyla birlikte Sevgili Oğlu’nun da yumuşak ellerini tuttu; nur saçan yüzüne bir süre baktı ve ellerini şefkatle okşadı.

Sevgili Efendimiz, annesinin başını kucağına aldı. Gözlelerinden mübarek yaşlar sicim gibi boşalıyor ve aziz annesinin omuzlarına nisan yağmuru gibi dökülüyordu.

Hz. Âmine’nin ruhunda fırtınalar kopuyordu: Kocasının acısı yüreğinde henüz tazeyken şimdi de Sevgili Oğlu’ndan mı ayrılacaktı? Yakalandığı hastalıktan çok, bu hasret ve ayrılık acısı içini yakıyordu. Ama her fâni gibi İlahi Kaderin hükmüne boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu. Son anlarını yaşadığını hissediyordu. Bunu istese de gizleyemezdi artık. Güneş gibi parlayan Nur Yavru’sunun yüzüne bir kez daha dikkatle baktı ve ellerini avuçlayıp kokladı. Sonra derin bir iç çekti ve gözyaşları arasında:

– Canım Oğlum... dedi. Bil ki, her yeni eskir. Her yaşayan ölür. Her şey gelip geçer. Ben de öleceğim. Anladım bunu. Ama Senin gibi tertemiz bir evladı geride bıraktığım için mutluyum ve sevinçliyim. Sakın, Sen üzülme!

Son sözleri oldu bunlar bahtiyar annesinin. Yüzü morardı, nefes alması daraldı ve çırpınmaları arttı. Bir süre sonra da gözleri kaydı ve ruhunu orada Yüce Allah’a^(cc) teslim etti.

Sevgili Efendimiz^(sav), aziz annesinin üzerine kapandı; alnından, ellerinden öpüp kokladı ve uzun süre öylece hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sevgili Efendimiz^(sav), o yaşından itibaren artık hem yetim hem de öksüzdü. Ama öksüz ve yetimler sahipsiz değildi. Hele O, hiç değildi. Onun ve tüm yetim ve öksüzlerin sahibi

ve koruyucusu Yüce Allah'tı^(cc). Ömrü boyunca da, Onu hep koruyup kolladı. "Rabbin, Seni yetim bulup da barındırmadı mı?" mealindeki ayet, Efendimizin^(sav) bu halini hatırlatır bize.

Dedesinin Şefkatli Kucağında

Abdülmuttalib:

*"Vallahi, torunumun ileride
nâmi yüce olacaktır."*

Annesinin vefatından sonra Efendimiz^(sav), yaşlı dedesinin evini şenlendirdi bu kez. Henüz altı yaşındaydı.

Sevgili Efendimiz^(sav) hiçbir zaman dedesini üzmüyor, saygıda kusur etmiyordu. O, dede evinin bereketiydi. Sofradayken herkes doyarak kalktığı halde, yemek kapları hâlâ dolu gibi dururdu. Bunun için dedesi, O oturmadan kimsenin sofrada yemek yemesine izin vermezdi.

Abdülmuttalib, epey yaşlanmıştı. Yakalandığı hastalık da gittikçe şiddetini arttırıyordu. Son günlerini yaşadığının farkına varmıştı sanki. Bu nedenle Sevgili Torununu, bu dünyadan göçmeden önce güvenli bir ele teslim etmek istiyordu. Bütün oğulları başucundaydı. Ebu Leheb'e baktı önce. "Olamaz," dedi içinden. "O, katı kalpli merhametsizin biridir." Abbas'a döndü bu kez. "Çocukları çoktur onun. Ancak onlarla ilgilenebilir," diye düşündü. Hamza'yı geçirdi aklından. "Henüz çok genç. Ava da meraklı. Torunuma gerekli zamanı ayıramaz," dedi kendi kendine.

Yanı başında duran Ebu Talib'e bakınca yüzünde gülümseme belirdi. "İşte Torunumu emanet edebileceğim tek oğlum. Pek varlıklı değildir, ama temiz yüreği, sevgi ve şefkat doludur. Acımasını da sevmesini de bilir. Ona gereken ilgiyi göstereceğinden eminim," deyiverdi içinden.

– Sevgili oğlum, dedi. Muhammed’imi sana emanet ediyorum. Onun İlahî bir emanet olduğunu bil... Ona çok iyi bak!

– Sen hiç merak etme babacığım, dedi. Yeğenime öz evladım gibi bakacağıma söz veriyorum. Hayatta oldukça da hiç kimsenin Ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğim.

Abdülmuttalib çok geçmeden vefat etti.

Efendimiz^(sav) sekiz yaşındaydı ve baba ile anne sevgisinden olduğu gibi, dedesinin de şefkatinden yoksundu artık. Dedesinin ölümüne oldukça üzüldü ve mezarı başında hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Amcasının Evinde

Merhametli ve yüreği sevgi doluydu Ebu Talib’in. Ama, oldukça fakirdi. Buna rağmen, halk tarafından sevilir ve sayılırdı. Dönemin kötülük ve çirkinliklerinden hep uzak dururdu. O da babası gibi Yeğenini yürekte seviyordu. Yetişmesine son derece dikkat ediyordu. Onu yanından ayırmaz, gittiği her yere beraberinde götürürdü.

Efendimiz^(sav), çalışkan ve yardımseverdi. Yanında kaldığı amcası Ebu Talib, geçim sıkıntısı çekiyordu. Ailesi kalabalıktı. Fazla bir serveti de yoktu. Henüz on yaşında bulunan Sevgili Efendimiz, buna üzüldü ve amcasına nasıl yardımcı olabileceğini düşünüp duruyordu. Bir gün bu düşüncesini amcasına açtı. Koyun ve keçilerini otlatmak istiyordu. Israrı karşısında amcası, isteğini kabul etmek zorunda kaldı.

Efendimiz^(sav), bazen bir arkadaşıyla, bazen de yalnız başına sürüsünü vadilerde dolaştırarak otlatıyordu. Böylece hem amcasına yardımcı oluyor hem de yalnız başına yaşamaya alışıyordu. Henüz on yaşında iken bile böylesine çalışkan ve gayretliydi. Başkasına yük olmayı içine asla sindiremiyordu. Mübarek ömrünün birkaç senesi böyle geçti.

Peygamberlik ve çobanlık... İlk bakışta hiç de birbiriyle uyumlu görünmeyen iki görev gibi gelir. Gerçekte ise çok yakın ve benzer tarafları vardır. Çobanlık bir çeşit rehberlik değil mi? Çoban, sürüsünü tehlikelerden uzak tutar, kurtlardan korumaya çalışır. Sürüsünü bereketli ve verimli otlaklara ve suya götürür. Yasak bölgelere girmesini de önler. Özetle, bütün hayatını sürüsüne adar, bu görevi süresince de birçok nimetlerden mahrum bırakır kendini çoban.

Peygamberler de öyle... İnsanları tehlikelerden korumak için uğraş vermişlerdir; şeytan gibi kurtlar onları kapmasın diye. İnsanlara; "İpi boğazına sarılıp istediği yerde otlamak için başıboş bırakılmadıklarını," söyleyip uyarılmışlardır. Onların huzuru için çırpınmışlar, çile çekmişler, işkenceye göğüs germişler ve zorluklara katlanmışlardır. Bu uğurda birçok dünya nimetlerinden de kendilerini yoksun bırakmışlardır.

O döneminden yıllar sonra Peygamber olunca biz Müslümanlara ve tüm insanlara şöyle seslenmiştir: "Hepiniz çobansınız. İdareniz altında bulunanlardan sorumlusunuz. Devlet başkanı, idaresi altındakilerden sorumludur. Kişi, çoluk çocuğunu gözetip korumakla görevli ve sorumludur. Kadın, kocasının evinden sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malının koruyucusudur ve ondan sorumludur. Kişi, babasının malının koruyucusudur ve ondan sorumludur. Hepiniz, idareniz altındakilerden sorumlusunuz."

Bahira'nın İtirafı!

Efendimiz^(sav), on iki yaşındaydı ve artık çocukluk devresini geride bırakmış bir gençti.

Amcası Ebu Talib de, hâlâ geçim sıkıntısından kurtulamamıştı. Mekkelî tüccarlar, büyük bir ticaret kervanı ile Suriye'ye gitmeye hazırlanıyordu. O da, borç ederek küçük çapta da olsa bu kervana katıldı.

Kervan yola çıktı. Çölü aşı aşı Busra'ya varıp mola verdi. Suyu bol, bağlık ve bahçelik bir yerdin Busra.

Konakladıkları yere yakın küçük bir Manastır vardı. Bahira adında bir rahip yaşıyordu orada. Dünyadan el etek çekmiş bilgin bir Hıristiyan'dı. Tepedeki manastırından dikkatle izlemişti onları. Bir parça bulutun sürekli kervanı gölgelediğini görmüştü. O ana kadar böyle garip bir olaya tanık olmamıştı. Okuduğu Mukaddes Kitaplarda anlatıldığına göre bu, beklenen Son Peygamber'e işaretledi.

Kervandakiler ve ardından da Efendimizin^(sav) Bahira'nın daveti ile yemek için Manastır'a geldiler. Bahira da tüm dikkati ile Onu süzüyordu. Aradığı simayı bulmuştu: Siyah dalgalı saçları arasındaki yüzü ışık saçıyor. Tatlı siyah gözbebekleri sır dolu bir hazineyi andırıyor, tebessümleri gönlüne huzur veriyordu. Her halini ince bir terazi ile tartar gibiydi. "Evet, buldum" dedi kendi kendine. "Her hali kitaplarda okuduğumun tıpkısı."

Yemek yenmişti. Bahira, Efendimizin^(sav) beklenen peygamber olduğundan emin olmak için bazı sorular soruyor ve cevapları karşısında hayrete düşüyordu. Zira son Peygamber hakkında bildiği şeylerin hepsine uygun cevapları bunlar.

Bir de sırtına bakmak için izin istedi. Efendimizin^(sav),
– Olur, dedi ve sırtını açtı.

Bahira Son Peygamberin işareti olan "Ben"i yani Peygamberlik mührünü gördü sırtında. Kitaplarda belirtilenin aynıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İşte beklenen son Peygamber!" diye haykırması geldi. Sonra, "Hayır, bu doğru olmaz," diyerek sustu. Haykırmaktan vazgeçti ama, kendi kendine, "Eminim ki bu genç, beklenen son Peygamberdir. Yanılmış olamam," dedi.

Ardından, Ebu Talib'in yanına vardı.

– Bu çocuk neyin olur, diye sordu.
– Oğlumdur!

- Olamaz! O, senin oğlun değil. Babası vefat etmiş olmalı!
- Doğrudur... O benim oğlum değil, yeğenimdir. Kardeşimin oğlu...
- Peki babası ne zaman vefat etti?
- Henüz annesi kendisine hamile iken.
- Evet, tüm söylediklerin doğru.

Her şeyi anlamıştı Bahira:

– Ebu Talib, dedi. Beni iyi dinle: Yeğenini al ve derhal memleketine dön! Tevrat'ta özellikleri bildirilmiştir Onun. Yahudiler görürlerse tanılar ve kıskançlıklarından Ona kötülük edebilirler. Çünkü bu yeğenin, eminim ki ilerde büyük ün kazanacak ve büyük işler başaracaktır.

Ebu Talib, rahibin tavsiyesine uydu ve mallarını orada satarak Suriye'ye gitmekten vazgeçti. Mekke'ye geri dönünce de Bahira'dan duyduklarını kimseye söylemedi ve bir sır gibi sakladı.

Zulme Karşıydı...

Yirmi yaşındaydı ve artık gençliğinin baharını yaşıyordu. Ruhundaki yücelikler çehresine apayrı bir güzellik vermişti. Uzuna yakın orta boylu idi. Saçları oldukça siyah ve dalgalı idi. Alnı açık, kaşları kalıncaydı. Gözbebekleri çok tatlı siyah renkteydi. Uzun ve siyah kirpikleri bakışlarına apayrı bir anlam katıyordu. Hep düşünür, çok az konuşur ve az gülerdi. Gülüşü sadece tebessümdü. Çok sade ve temiz giyinirdi. Temizliği çok severdi. Öyle ki, sonradan “Temizlik imanın yarısıdır.” buyuracaktı. Kolay kolay sinirlenmezdi. Sinirlendiği veya kötü bir söz işittiği zaman sadece yüzünü çevirirdi. İnsanları incitici tek bir söz etmezdi. Hayatında ne okul yüzü gördü, ne de öğretmen. O, tek bir Öğretmen'in öğrencisiydi. Okulu ise koca Kâinat'tı. Puta tapıcılığın merkezinde büyüdüğü halde, onlara bir kez olsun yanaşmadı, içinde yaşadığı toplumun anlayışına ters gelse bile... Aslında O, toplum içinde tek başınaydı. Aklı, ruhu ve duy-

guları içinde yaşadığı toplumun kötü gelenek ve göreneklerine tamamen kapalıydı. Sabırlıydı. Zorluklara katlanmayı bilirdi. Ama zalimi asla sevmez, zulme hep karşı çıkardı.

Yirmili yaşlarında Araplar arasında amansız bir savaş patlak vermiş ve oluk oluk kan akmıştı. Mekke'ye dışardan gelen yabancılar için can ve mal emniyeti kalmamıştı. Güçsüz ve kimsesizlere zulmün her türlü yapıyordu; malları ellerinden alınıyor, karşılığında tek kuruş ödenmiyordu. Bu sırada bir olay meydana geldi. Yemenli bir tüccar, Mekke'ye satmak üzere mal getirmişti. Şehrin ileri gelenlerinden biri, adamın bir deve yükü malına zorla el koymuştu. Yemenli, yardım için başvurduğu herkesten red cevabı almıştı. Yemenlinin malını zorla elinden alan azgın ve azılı biriydi. Kimse onunla dalaşmak istemiyordu.

Adam, şaşkın, perişan ve çaresizdi. Yüksekçe bir yere çıkıp olanca gücüyle:

– Bir yabancıyım ben! Malım zorla alındı elimden. Yardıma muhtacım. Yardım elini uzatacak hiç kimse yok mu bu şehirde, diye bağırdı.

“Böyle olmamalı, böyle sürmemeli.” dedi bu tür haksızlıklardan rahatsız olan bazı insanlar. Harekete geçenlerin başında Efendimizin^(sav) amcası Zübeyr vardı. Şehrin en yaşlısının evinde toplandılar: Haksızlık ve zulümle mücadele için bir cemiyet kurdular. Adına da “Hilfu'l-Füdül (Erdemliler Cemiyeti)” dediler. Cemiyetin gördüğü ilk hayırlı iş de, Yemenli tüccarın malını zorba adamdan almak oldu.

Efendimiz^(sav), henüz yirmi yaşlarında bir genç olmasına rağmen, zulme ve haksızlığa olan nefretinden ötürü tamamı yaşlılardan oluşan bu cemiyetin içinde tek genç olarak yer aldı. Peygamberlik vazifesi verildikten sonra da bu cemiyette yer almaktan duyduğu memnuniyeti; “Bana göre o yemin, kırmızı tüylü develere sahip olmaktan daha sevimlidir! Ben, ona

İslâmiyet döneminde bile çağrılmış olsaydım katılırdım.” diyerek ifade buyurmuşlardır.

Şam’a, Bu Kez Ticaret İçin...

Mekke’nin ileri gelenlerinin çoğu ticaretle uğraşırđı. Her yıl belli dönemlerde ticaret kervanları hazırlar, dış pazarlara mal götürürlerdi. Tabii ki, o zamanın en önemli ulaşım aracı olan develerle. Gene şehirde böyle bir hazırlık yapılıyordu. Oldukça zengin ve dul bir kadın olan Hatice b. Huveylid de, her zamanki gibi kervana katılacaktı. Kendisi gidemediğinden her seferinde mallarının başına birilerini görevlendiriyordu. Ama ücretle tuttuğuşu bu insanlardan pek memnun kaldığı söylenemezdi. Mallarının satışında gereken özeni gösteremiyor ve beklenen kârı getiremiyorlardı. Hatice Hanım, bu seferde de mallarının başında gönderecek birini arıyordu.

Kalabalık bir ailenin reisi olan Ebu Talib, bunu duyunca Sevgili Yeğeni ile konuştu. Bilinen sıkıntılarını Ona tekrarladıktan sonra:

– Hatice, güvenilir birini arıyor. Herhalde Senden daha dürüstünü bulamaz. Gidip onunla bu konuyu konuşsan... Seni tercih edeceğinden eminim, dedi.

Efendimiz^(sav), zaten her an amcasının maddi sıkıntısını düşünüşü duruyordu. Tereddüt etmeden:

– Ben de isterim bunu amcacığım, dedi. Nasıl istiyorsan öyle yapalım.

Hatice ile anlaştilar. Hatice, yardımcısı Meysere’yi de onunla birlikte gönderdi. Uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra Busra’da alış ve satışlar tamamlanınca Şam’a uğramadan geri döndüler.

Kervan, Mekke’ye ulaşışu Hatice Hanım, satılanların bedelini ve satın alınan malları teslim aldığıında bu seferki kârının oldukça fazla olduğunu gördü. Bunu anlamlı buldu. Meysere’den

dinlediklerine ise büsbütün şaşıtı. Doğruluğunu ve temiz ahlakını bildiği Efendimize^(sav) o andan itibaren bir başka yakınlık duymaya başladı. Bu, gönülden bir yakınlıktı.

Kader, yoksul, çileli, baba sevgisi ve anne şefkatinden yoksun büyüyen ama Yüce Allah'ın^(cc) koruması altında olan Yetim Muhammed'e^(sav) yepyeni bir kapı açıyordu belli ki...

Nurlanan Ev...

Buyurdular ki:

“Bu ümmetin kadınlarının hayırlısı(da) Hatice'dir.”
(Buhâri, Enbiya/104)

Yüce Allah^(cc), yirmi beş yaşındaki Efendimizin^(sav) hayatında yeni bir sayfa açacaktı.

Hatice Hanım zengindi... Ama asıl zenginliği, kibarlığında, asaletinde ve samimiyetindeydi. Çoğu kimse, onunla evlenmek istemişti. İçlerinde hatırı sayılır ve oldukça servet sahibi olanlar da vardı. Ama hiçbirine gönlü ısınmamıştı. Şimdi ise kader, gönlünü ısıtan ve ferahlatan eşsiz bir İnsanı karşısına çıkarmıştı.

Hatice Hanım, Onu çocukluğundan beri tanıyordu. Ticaret mallarının başında göndermesi ve o esnada meydana gelen olayları öğrenmesi Ona olan ilgisini daha da arttırmıştı. Gönlü, Ondan yana atmaya başlamıştı. Ancak, endişesi vardı: Kendisi duldu ve yaşı kırktı. Muhammed^(sav) ise yirmi beş yaşında ve henüz bekârdı. İsteğini kabul edecek miydi? Bu maksatla Onun hem niyetini öğrenmek, hem de gönlünü yoklamak istedi. Bu görevi de arkadaşlarından Nefise'ye verdi.

Efendimiz, Nefise'nin teklifini önce şaşkınlıkla karşıladı. Sonra, “Neden olmasın,” dedi. Aralarında anlaşıp evlendiler.

Hatice Hanım'ın yaptığı büyük bir fedakârlıktı. Mekke'nin birçok varlıklı ve şöhretli insanın evlenme teklifini reddedip maddeten yoksul, annesiz, babasız büyüyen, fakir bir ailenin

çocuğu olan Efendimize^(sav) eş olmayı kabul etmişti. Tarih, onun bu fedakârlığını karşılıksız bırakmadı elbet ve adını sayfalarına “Hatice-i Kübrâ (Büyük Hatice)” diye yazdı.

Bu evlilikle Efendimizin^(sav) maddi imkânları genişlemişti. Eşinin servetiyle ticaret yaptı ve o servete servet kattı. Sahip olduğu bu büyük serveti de, İslâm’ın yayılması ve Müslümanların sıkıntılarının giderilmesi yolunda harcadı. Onca servet sahibi iken de asla israfa, gösterişe ve lükse kaçmadı ve sade hayatına devam etti. Zaten hiçbir zaman dünya malına gönlünde yer vermiyordu. Yüce ruhunu bambaşka duygular kuşatmıştı zira.

Hürriyet Aşkı...

Yaşadığı dönem ve yörede o denli garip ve çirkin âdetler vardı ki insanlığın yüz karasıydı bunlar. Pazarlar kurulur ve bu pazarlarda insanlar köle diye alêlâde bir mal gibi alınıp satılırdı.

Hatice’nin^(ra) de bir kölesi vardı. Yeğenlerinden biri tarafından köle pazarından alınıp kendisine hediye edilmişti. Adı Zeyd b. Harise’ydi.

Efendimiz^(sav), Zeyd’i sevmişti. Bunu fark eden aziz eş, onu kendisine bağışladı.

Efendimiz^(sav), insanın insanca yaşamasını istiyordu. Bu, insanın doğuştan doğal hakkıydı. Kölelik insana yakışmazdı. Bu sebeple de, küçük Zeyd’i özgürlüğüne kavuşturup kölelikten kurtardı. Hürriyet aşığı olduğunu ilk kez bu olayla ortaya koydu.

Zeyd, henüz sekiz yaşında bir çocuktur. Bir baskın sırasında annesinin elinden zorla alınmış, köle pazarına götürülüp satılmıştı. Babası ve amcası onu bulduğunda ve almak istediğinde Efendimiz^(sav) gülümseyen gözleriyle Zeyd’in yüzüne dikkatle baktı ve:

– Ey Zeyd, dedi. Beni bildin ve tanıdın. Sana olan sevgi ve şefkatimi de gördün. Ya beni tercih edip yanımda kalacaksın, ya da babanı seçip gideceksin. Tercih senin!

Zeyd, gerçekten seçiminde tamamen serbestti. Babası ve amcasına baktı önce. Sonra döndü, Efendimizin^(sav) parlayan mübarek yüzüne sevimli gözlerini dikti ve seçimini yaptı:

– Ben, hiç kimseyi Sana tercih edemem. Annem ve babamın yokluğunu bir an bile bana hissettirmedin. Bana öylesine şefkatli, öylesine sevgiyle davranıyorsun ki, Seni asla terk edemem; yanında kalmak istiyorum.

Evet, anlayan ve kıymetini bilenler için Efendimiz^(sav), babadan da baba, anadan da ana, candan da candı.

Küçük Zeyd, bu tercihi ile kaderin ona hazırladığı parlak geleceğe ilk adımını atmış oluyordu.

Zeyd, Efendimiz^(sav) tarafından evlat edinilmişti. Son derece mutluymuştu. Oğlunun bir başkasını kendisine tercih etmesinden üzülen babası Harise de, Efendimizin^(sav) bu yüce davranışından son derece memnun olmuştu. Oğlunun emin bir elde, sevgi ve şefkat dolu bir yüreğin sahibinde olduğunu gözleriyle görmüştü. İçi rahat oğluyla vedalaşarak yurduna döndü.

O andan itibaren Efendimizle^(sav) Zeyd arasında çok yakın bir sevgi ve dostluk bağı kuruldu. Zeyd, evinde sevgi ve şefkat kanatları altında büyüdü ve terbiyesini Ondan aldı. Daha sonra da Efendimiz^(sav) ona, birçok önemli görevler verdi.

Efendimiz^(sav) bütün bunları tüm insanların doğuştan eşit haklara sahip olduğunu göstermek için yapıyordu. İnsanları, salt renklerine ve ırklarına göre değerlendirmenin yanlış olduğunu ortaya koyuyor ve insanlar arası üstünlük ölçüsünün yalnızca “Takva”, yani Allah’tan korkmak ve O’na yakın olmakta olduğunu böylece insanlara ders veriyordu.